

És sírvafakadt tehetetlenségében.

Fölszaladt az urához, de az már nem volt otthon akkorra.

Megint visszajött. És megint vizesruha, jég és imádság.

Éjfélre alábbhagyott a láz és akkor műszeres táskával a kezében benyitott Lázár Sándor.

Sápadt volt, megtört, alázatos. A ruhája nedves és a cipője csupa sár. Látszott, órákig rohant a permetező esőben.

Nem szólt egy szót sem, odament az ágyhoz és megvizsgálta a beteget.

Márta állt és leste. Szorongva, remélőn és reménytelenül.

És Lázár Sándor lecsüggesztette a fejét s nem nézett az asszonyra.

— Elkéstem — szólt.

Ott virrasztottak mind a ketten.

S két óra múlva olyan csendes volt Orbán Endre, hogy lélekzetet se vett már.

És ott állt az asszony a két férfi között.

Az egyik halott volt, nagy, fájdalmas halott; a másik távoli, gyűlölt és idegen. Összetette a halott kezét a mellén és letakarta arcát.

Aztán hidegen fordult az urához:

— Kérlek, menj, hagyj el, én már nem tudok a feleséged lenni többé.

Lázár Sándor megtörtén ment ki.

S a halottas szobában egyedül maradt az asszony. Összekulcsolta térdén a kezét és a szék karját nézte merően.

Dallos Sándor.

A TENGER ÁLMAI.

Tenger, tenger, hál ilyen is tudsz lenni:

Ily halottcsendes, halotthalavány?

Utolsó szentség fényes kenete,

Örök olaja csöppent rád talán?

Hogy arcodon minden ránc elsimult,

S redőtlen szfinksz lettél, szelíd talány.

Vagy álmodol, csak álmodol talán?

Látóhatárod párás peremén

Álmaid lepke-szárnyai lebegnek,

Lélekzetét is alig hallani

Nagy, mozdulatlan világ-kebelednek.

Olajos tükröd mozdulatlan síkján

Kis tarha pillangóid ellebegnek,

Már túl is vannak betedbét-határon

S te nem eszmélhetsz rá, hogy amit láttál,

Csak lemenő nap s rőt vitorlavászon...

Reményik Sándor.